

Arrest

nr. 285 321 van 24 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2022.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te

oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 10 februari 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

3. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 december 2020, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 14 januari 2022 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker kan, zo wordt vastgesteld, niet erkend worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen, het voeren van een algemeen betoog met algemene verwijzingen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. Verzoeker wenst in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hij zeer vaak bedreigd werd door zijn broer en vrienden. Hij vreest dan ook uitdrukkelijk voor zijn leven bij terugkeer naar Albanië, zo stelt hij.

Verzoeker spitst vervolgens zijn betoog toe op volgend motiefonderdeel van de bestreden beslissing dat hij citeert in zijn verzoekschrift: "De geloofwaardigheid van het door u aangehaalde relaas krijgt een stevige deuk gezien er een tegenstrijdigheid opgemerkt werd betreffende uw verklaringen over de problemen die u had met uw broer E. Hoewel u bij de DVZ stelde dat uw broer u op 5 of 6 oktober 2021 met een mes in uw been verwondde (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 29 november 2021), verklaarde u tijdens uw interview op het CGVS dat u voor het laatst contact had met uw broer in september 2019, toen u door hem en drie vrienden in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 6 en 21) en dat u tijdens uw verblijf in Albanië in 2021 geen problemen kende (CGVS, p. 14)."

Verzoeker geeft hierbij aan dat: "het gaat om een vergissing, het diende niet oktober 2021 te zijn, doch wel 2019" en hij tracht derhalve de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen. Dat verzoeker zich zou hebben vergist, komt opmerkelijk voor aangezien het gaat om een verschil van 2 jaar daar waar verzoeker wel specifiek kon duiden dat het gebeuren plaats had op 5 of 6 oktober. Voorts wijst de Raad in dit licht

eveneens op de overige motieven van de commissaris-generaal in dit kader: "Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het laatste probleem dat u had met uw broer, doet de wenkbrauwen fronsen. Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u slechts aan dat u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gezegd had (CGVS, p. 23). Gelet op het feit dat u in het begin van het interview op het CGVS aangaf dat het vorige interview goed verlopen was (CGVS, p. 3) en dat u slechts spontaan één wijziging aanbracht met betrekking tot uw leeftijd bij uw verhuis, maar verder geen concrete wijzigingen aanbracht (CGVS, p. 3), kan nochtans van u verwacht worden dat uw overige verklaringen eensluidend zouden zijn. Dat u verklaarde dat u de vraag of uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, waarschijnlijk niet goed begrepen had (CGVS, p. 23), houdt gelet op de wijziging die u wel deed, allermist steek. De vaststelling dat u volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop u voor het laatst problemen kende met uw broer is niet ernstig en doet op bijzondere ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas." De Raad stelt tevens vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem werd voorgelezen in het Albanees en dat zijn verklaring werd ondertekend. Hiermee heeft verzoeker bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

De Raad benadrukt dat hoe dan ook de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

Verzoeker slaagt er door het summier herhalen van zijn vrees evenmin in een ander licht te werpen op voormeld motief van de bestreden beslissing, noch op de overige gemotiveerde vaststellingen van de commissaris generaal in de bestreden beslissing:

"Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er enkele vraagtekens rijzen bij de door u geschetste problemen in Albanië.

Vooreerst kan er gewezen worden op de vaststelling dat u uw paspoort niet neerlegt. Dit doet vermoeden dat dit paspoort mogelijks informatie bevat waaruit kan blijken dat uw houding niet conform de door u opgeworpen vrees is. Uw uitleg, dat het niet gevraagd werd bij uw eerste interview, staat haaks op de informatie die te lezen is op het door u ondertekende document bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarin staat dat u documenten moet neerleggen die uw identiteit en reisweg aantonen (ontvangstbewijs documenten d.d. 29 november 2021, p. 1). Zelfs nadat u tijdens het persoonlijk onderhoud op 14 januari 2022 uitdrukkelijk gevraagd werd om alsnog een kopie van uw paspoort door te sturen, heeft het CGVS dit tot op heden niet mogen ontvangen. Nochtans gaf u aan dat uw paspoort gewoon in het opvangcentrum lag (CGVS, p. 9). Dat u in gebreke blijft om uw paspoort voor te leggen, doet de wenkbrauwen fronsen en doet vermoeden dat u dit paspoort doelbewust achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie staat waarvan u niet wenst dat de asielinstanties ervan op de hoogte zijn. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast kunnen uw verklaringen over de jarenlange problematische situatie met uw broer en uw vrees om door hem gedood te worden bij een terugkeer naar Albanië niet overtuigen.

De geloofwaardigheid van het door u aangehaalde relaas krijgt een stevige deuk gezien er een tegenstrijdigheid opgemerkt werd betreffende uw verklaringen over de problemen die u had met uw broer E. Hoewel u bij de DVZ stelde dat uw broer u op 5 of 6 oktober 2021 met een mes in uw been verwondde (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 29 november 2021), verklaarde u tijdens uw interview op het CGVS dat u voor het laatst contact had met uw broer in september 2019, toen u door hem en drie vrienden in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 6 en 21) en dat u tijdens uw verblijf in Albanië in 2021 geen problemen kende (CGVS, p. 14). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het laatste probleem dat u had met uw broer, doet de wenkbrauwen fronsen. Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u slechts aan dat u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gezegd had (CGVS, p. 23). Gelet op het feit dat u in het begin van het interview op het CGVS aangaf dat het vorige interview goed verlopen was (CGVS, p. 3) en dat u slechts spontaan één wijziging aanbracht met betrekking tot uw leeftijd bij uw verhuis, maar verder geen concrete wijzigingen aanbracht (CGVS, p. 3), kan nochtans van u verwacht worden dat uw overige verklaringen eensluidend zouden zijn. Dat u verklaarde dat u de vraag of uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, waarschijnlijk niet goed begrepen had (CGVS, p. 23), houdt gelet op de wijziging die u wel deed, allermist steek. De vaststelling dat u volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop u voor het laatst problemen kende met uw broer is niet ernstig en doet op bijzondere ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast doet ook de vaststelling dat uw verklaringen over uw broers veroordelingen en detenties niet overtuigen afbreuk aan de door u beweerde problemen met en vrees voor uw broer. Zo kan er op een ernstige tegenstrijdigheid gewezen worden in uw opeenvolgende verklaringen. Bij de DVZ liet u immers

optekenen dat u een klacht tegen uw broer ingediend had en dat hij zeventien maanden in de gevangenis zat alvorens hij werd vrijgelaten. U herhaalde hierna dat uw broer door u in de gevangenis zat (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 29 november 2021). Dit komt evenwel niet overeen met uw verklaringen op het CGVS, waar u aangaf dat uw broer omwille van andere redenen drie keer in de gevangenis belandde (CGVS, p. 18, 20) en u stelde dat u in het kader van uw problemen geen hulp kreeg van de autoriteiten (CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u nooit gezegd had dat uw broer door uw toedoen in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p. 23). Zoals eerder aangestipt kan, in het licht van het feit dat u slechts één wijziging opwierp aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nochtans verwacht worden dat u eensluidende verklaringen zou afleggen. Ook het feit dat u slechts in beperkte mate informatie kan aanreiken over de reden waarom uw broer voor het eerst naar de gevangenis moest (CGVS, p. 18) maakt dat uw verklaringen over het strafrechtelijke verleden van uw broer niet kunnen overtuigen.

Zo blijkt u niet op de hoogte van de naam van de persoon die uw broer verwond zou hebben waardoor hij naar de gevangenis moest (CGVS, p. 18). Uitgenodigd om meer informatie te geven over deze persoon, slaagt u er niet in om bijkomende informatie aan te reiken, op het eerder door u vernoemde feit na dat het om een leeftijdsgenoot van hem op school ging (CGVS, p. 18). U legt voorts geen begin van bewijs neer betreffende de veroordelingen van uw broer (CGVS, p. 24). Dit is opmerkelijk, eens te meer u aangeeft dat u nog om de twee of drie weken contact heeft met uw moeder (CGVS, p. 5, 6). Bovendien, ofschoon u beweerde dat uw broer van 2012 tot 5 februari 2015 in de gevangenis zat (CGVS, p. 18), blijkt uit de consultatie van zijn facebookprofiel dat hij in deze periode heel wat berichten postte. Dit houdt geen steek. Gelet op voorgaande maakte u het door u beweerde strafrechtelijke verleden van uw broer niet aannemelijk. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met en uw vrees voor uw broer nogmaals.

Voorts kan er gewezen worden op de inhoud van uw facebookprofielen. Hoewel u stelt dat u in de periode van 2015 tot 2019 nog zeven of acht keer problemen had met uw broer (CGVS, p. 20), kunnen er op deze profielen enkele vaststellingen gedaan worden die in het licht van uw beweerde vrees voor uw broer opmerkelijk zijn. Zo post u op het door u bevestigde facebookaccount 'A. O.' op 14 oktober 2016 een foto van u en uw broer ter gelegenheid van zijn verjaardag. U tagt uw broer in dit bericht. U feliciteert hem, benoemt hem expliciet als uw kleine broer en zegt dat hij de wereld tot een mooiere plek maakt. Indien u in die periode daadwerkelijk in een situatie verwickeld was waarbij uw broer steeds opnieuw geweld tegen u pleegde (CGVS, p. 13), is het plaatsen van een dergelijk bericht allerm minst aannemelijk. Opmerkelijk is ook dat dit bericht eveneens te zien is op de facebookpagina van uw broer E. Indien E. u daadwerkelijk ongunstig gezind zou zijn, is het vreemd dat hij een dergelijke blijk van broederlijke op zijn facebookpagina laat staan. Op 14 mei 2018 krijgt u een like van uw broer E., wat eveneens bevreemdend overkomt in het licht van uw verklaringen. Bovendien kan er nog aangestipt worden dat er ook uw tweede facebookprofiel werd teruggevonden, hetgeen u beheert onder de naam 'A. A.', zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 6). Op dit profiel werd één bericht gepost op 15 oktober 2021, zijnde de periode waarin u Albanië verliet en naar België kwam. Op dit profiel bent u bevriend met elf personen die de naam K. dragen, onder wie uw broer E. Dat u op dit profiel, waarop slechts enkele maanden geleden een eerste bericht werd gepost, reeds bevriend bent met uw broer E., met wie u al jarenlang in onmin leeft en van wie u vreest dat hij u bij een terugkeer naar Albanië zal doden (CGVS, p. 14), is allerm minst aannemelijk en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw slechte relatie met uw broer én aan uw vrees om bij een terugkeer naar Albanië door hem gedood te worden.

Ook kan er gewezen worden op de vaststelling dat u, ondanks het feit dat u volgens uw verklaringen meerdere contacten had met de politie (CGVS, p. 21) en eens in het ziekenhuis hechteningen kreeg (CGVS, p. 17), geen begin van bewijs neerlegt van uw problemen. Dit doet vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten. U stelt dat u geen document van de politie kreeg (CGVS, p. 24). Dat u dergelijke documenten niet heeft is opmerkelijk indien waargebeurd. Ook documenten van het ziekenhuis heeft u niet (CGVS, p. 24). U voegt eraan toe dat het gaat om documenten van 2011 en dat u niet weet of ze documenten over dergelijke behandelingen zo lang bewaren (CGVS, p. 24). In het licht van uw repliek, dat men u in Frankrijk ook om dergelijke documenten vroeg maar dat u toen ook al zei dat u geen dergelijke documenten had, is het opmerkelijk dat u de tijd die u in Albanië doorbracht na uw verblijf in Frankrijk niet benutte om bewijsmateriaal te vergaren.

Tot slot kan er gewezen worden op de vaststelling, zoals hierboven reeds aangestipt, dat u tijdens uw verblijf in Albanië tussen eind januari 2021 en midden oktober 2021, i.e. bijna negen maanden, geen problemen gekend heeft in uw land van herkomst (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u deelnam aan het openbare leven en blijkt hieruit niet dat u voorzorgsmaatregelen in acht nam. U behaalde in deze periode zelfs uw rijbewijs (CGVS, p. 9). Dat u maandenlang probleemloos in uw land van herkomst kan leven is een stevige indicatie dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vrees voor uw broer.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er nauwelijks nog geloof gehecht worden aan uw bewering dat u reeds jarenlang in onmin leeft met uw broer en hij u meermaals heeft aangevallen én aan uw vrees om bij een terugkeer naar Albanië gedood te worden door uw broer E.”

4.2. De commissaris-generaal merkt vervolgens op pertinente wijze op dat wat er ook van zij, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met zijn broer, zijn vader of anderen die hem in het verleden problemen bezorgd zouden hebben – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië of bij eventuele andere problemen – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming in eigen land heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal motiveert: “Immers, toen u voor het incident in de bar in september 2011 naar de politie stapte en aangifte deed waarna de politie zei dat ze zich zou bezig houden met de zaak, geeft u te kennen niet te weten wat er nadien gebeurde (CGVS, p. 16). Hoewel u meent dat u geen enkele soort hulp kreeg, ondernam u geen verdere stappen om u te informeren over wat de politie ondernomen had (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat de politie toen u in november 2011 door uw broer met een mes verwond werd ter plaatse kwam nadat u tegen de dokter in het ziekenhuis verteld had wat er gebeurde (CGVS, p. 16). Uw broer werd opgepakt en twee of drie uur aangehouden (CGVS, p. 17). Zelfs indien het waar zou zijn dat u op 5 februari 2015 naar de politie ging omwille van het geweld dat op u gepleegd werd door uw broer, zijn vrienden en de vader van M. en u door de politie weggestuurd werd en er gezegd werd dat het om een familiale zaak ging (CGVS, p. 19), dan nog blijkt uit uw verklaringen dat u geen verdere stappen ondernam om dit incident aan te kaarten bij de politie (CGVS, p. 19). U wendde zich niet tot een ander politiekantoor (CGVS, p. 21). Ondanks het feit dat u meent dat u nooit hulp kreeg van de staat en de aan u geboden hulp als onvoldoende ervaarde, heeft u nooit het volgens u onvoldoende optreden van de politie aangekaart (CGVS, p. 22). U richtte zich nooit tot de hogere autoriteiten of de ombudsman. Dat u zich luidop afvraagt waar u dit zou moeten doen, dat u toch nooit steun kreeg en dat u niet kan weten hoe het verloopt om een klacht in te dienen tegen de politie volstaat in het licht van de beschikbare informatie, die hieronder uitgebreid besproken worden, niet voor dit nalaten (CGVS, p. 22). U deed overigens geen beroep op een advocaat (CGVS, p. 22). Dat u vraagt wat een advocaat kan doen als u zelfs geen hulp kreeg van de politie en dat u hem zou moeten betalen (CGVS, p. 22), biedt geen afdoende verklaring voor dit nalaten. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er in Albanië de mogelijkheid tot het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand bestaat. Voor het overige vroeg u nooit hulp aan de autoriteiten, ook al verklaarde u dat u na het incident van 5 februari 2015 tot 2019 nog zeven of acht keer problemen kende met uw broer (CGVS, p. 20). U riep de hulp van de politie evenmin in tegen uw vader (CGVS, p. 17), noch bij de overige incidenten die u vermeldde (CGVS, p. 21). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U geeft weliswaar aan dat u toch niet geholpen zou worden (CGVS, p. 21), dat men zou denken over u dat u een vuile homo bent die het zelf zoekt en dat men u naar buiten zou begeleiden (CGVS, p. 22) en uw advocaat maakt gewag van een lacune van de effectieve bescherming door de staat (CGVS, p. 23, 24), (...).”

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Specifiek voor de persoonlijke situatie van verzoeker stipt de commissaris-generaal aan dat: “uit de beschikbare informatie blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. In 2018 verscheen tevens een nieuwe gids ten behoeve van de Albanese politie met het oog op een verbeterde aanpak van haatcriminaliteit tegen LGBTI. 150 agenten uit het hele land hebben tevens een twee maanden durende opleiding in dit domein gevolgd. Daarnaast werden ook aan parketmagistraten en zogenoemde gender focal points trainingen gegeven in verband met de preventie van discriminatie op basis van genderidentiteit en seksuele oriëntering. LGBTI kunnen zich voor hun problemen verder richten tot meerdere LGBTI-organisaties en andere ngo's waar zij geweld kunnen rapporteren. Ondanks het feit dat u zich aansloot bij een LGBT-ngo, geeft u aan dat deze niet zoveel macht had (CGVS, p. 15). Nochtans blijkt dat deze organisaties allerlei vormen van ondersteuning leveren, zoals juridische bijstand en medische of psychosociale hulp.” Verder zet de commissaris-generaal uiteen dat de rechten van

verdediging wettelijk worden gegarandeerd voor alle Albanese staatsburgers en dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie, en hij verwijst onder meer naar de aanwezigheid van voorzieningen inzake kosteloze bijstand in Albanië.

Verzoeker gaat in wezen niet in op voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing waarin rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden en wordt verwezen naar verzoekers verklaringen, minstens werpt hij hier geen ander licht op. Verzoeker stelt slechts: "Verzoeker heeft ook tegen zijn broer klacht ingediend, maar de Albanese autoriteiten zijn niet in staat om verzoeker in bescherming te nemen". Hiermee slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op voormelde gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing, minstens weerlegt hij deze niet. Verder uit hij algemene kritieken en beschouwingen, en hij neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch hij kan zich niet beperken tot het voeren van een algemeen betoog onder meer betreffende de aanwezigheid van corruptie in Albanië. De Raad wijst er hierbij tevens op dat het citeren uit of de loutere verwijzing naar algemene informatie, rapporten en artikelen evenmin volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, eveneens gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.3. Verzoeker wenst in zijn verzoekschrift te verwijzen naar informatie waar hij over beschikt omtrent de LGBTI-gemeenschap in Albanië. De Raad wijst er in dit kader vooreerst op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker citeert uit en verwijst naar algemene informatie, doch hij laat evenwel na concreet in te gaan op hetgeen in dit verband met betrekking tot zijn persoonlijke situatie in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, waarbij er o.a. op wordt gewezen dat verzoeker in Albanië zijn diploma middelbaar onderwijs via tweedekansonderwijs heeft kunnen behalen, dat hij aangaf dat hij gedurende zijn verblijf in Albanië de hele tijd als ober werkte, en de pertinente bemerking dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij wel problemen zou kennen indien hij wel "uit de kast zou komen" en dat zelfs indien dit toch het geval zou zijn, blijkt dat er wel degelijk mogelijkheden zijn om dit aan te kaarten. Verzoeker blijft in gebreke de betreffende pertinente motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te weerleggen.

4.4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP benadrukt dat het door haar bij het CGVS gehoor vermelde “aanval van 2021” een materiële vergissing betreft en als “aanval van 2019” moet begrepen worden zoals zij dit eerder correct aangegeven had bij DVZ; reden: zenuwachtig.

VzP stelt dat zij geen bescherming geniet en zal genieten van haar nationale autoriteiten, er is veel corruptie: dit heeft zij duidelijk uitgelegd tijdens haar gehoor.

VzP is het niet eens met de interpretatie van het CG dat de door haar gegeven informatie “te algemeen” was want deze informatie geeft een duidelijk beeld van de situatie in haar land en is van toepassing op haar geval. Voor het overige heeft zij niets toe te voegen, heeft zij geen nieuwe bewijzen en volhardt zij.”

4.1. In het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij benadrukt dat haar verwijzing naar een “aanval van 2021” op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) een materiële vergissing betreft en zij stelt dat dit als “aanval van 2019” moet begrepen worden zoals zij dit eerder correct aangegeven had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.1. Verzoeker wenst in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hij zeer vaak bedreigd werd door zijn broer en vrienden. Hij vreest dan ook uitdrukkelijk voor zijn leven bij terugkeer naar Albanië, zo stelt hij.

Verzoeker spitst vervolgens zijn betoog toe op volgend motiefonderdeel van de bestreden beslissing dat hij citeert in zijn verzoekschrift: “De geloofwaardigheid van het door u aangehaalde relaas krijgt een stevige deuk gezien er een tegenstrijdigheid opgemerkt werd betreffende uw verklaringen over de problemen die u had met uw broer E. Hoewel u bij de DVZ stelde dat uw broer u op 5 of 6 oktober 2021 met een mes in uw been verwondde (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 29 november 2021), verklaarde u tijdens uw interview op het CGVS dat u voor het laatst contact had met uw broer in september 2019, toen u door hem en drie vrienden in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 6 en 21) en dat u tijdens uw verblijf in Albanië in 2021 geen problemen kende (CGVS, p. 14).”

Verzoeker geeft hierbij aan dat: *“het gaat om een vergissing, het diende niet oktober 2021 te zijn, doch wel 2019”* en hij tracht derhalve de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen. Dat verzoeker zich zou hebben vergist, komt opmerkelijk voor aangezien het gaat om een verschil van 2 jaar daar waar verzoeker wel specifiek kon duiden dat het gebeuren plaats had op 5 of 6 oktober. Voorts wijst de Raad in dit licht eveneens op de overige motieven van de commissaris-generaal in dit kader: *“Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het laatste probleem dat u had met uw broer, doet de wenkbrauwen fronsen. Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u slechts aan dat u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gezegd had (CGVS, p. 23). Gelet op het feit dat u in het begin van het interview op het CGVS aangaf dat het vorige interview goed verlopen was (CGVS, p. 3) en dat u slechts spontaan één wijziging aanbracht met betrekking tot uw leeftijd bij uw verhuis, maar verder geen concrete wijzigingen aanbracht (CGVS, p. 3), kan nochtans van u verwacht worden dat uw overige verklaringen eensluidend zouden zijn. Dat u verklaarde dat u de vraag of uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, waarschijnlijk niet goed begrepen had (CGVS, p. 23), houdt gelet op de wijziging die u wel deed, allermist steek. De vaststelling dat u volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop u voor het laatst problemen kende met uw broer is niet ernstig en doet op bijzondere ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.”* De Raad stelt tevens vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem werd voorgelezen in het Albanees en dat zijn verklaring werd ondertekend. Hiermee heeft verzoeker bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.”

De Raad stelt vooreerst vast dat daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat haar verwijzing naar een *“aanval van 2021”* op het Commissariaat-generaal een materiële vergissing betreft en stelt dat dit als *“aanval van 2019”* moet begrepen worden zoals zij dit eerder correct aangegeven had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, uit de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, blijkt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verwees naar het jaar 2021 en op het Commissariaat-generaal naar het jaar 2019, en aldus het omgekeerde van wat zij voorhoudt ter terechtzitting.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij ter terechtzitting, net zoals in haar verzoekschrift, wederom een poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken, met name voert zij thans als reden hiervoor aan dat zij zenuwachtig was. Zij stelt tevens dat de verwijzing naar het jaar 2019 correct was. Vooreerst stipt de Raad aan dat iedere verzoeker bloot staat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren en de verzoekende partij slaagt er, gelet ook op de pertinente vaststellingen en bevindingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking, door louter aan te halen dat zij zenuwachtig was dan ook niet in een overtuigende verklaring te bieden. De Raad benadrukt voorts dat het louter volharden in één versie van een vastgestelde tegenstrijdigheid, zoals de verzoekende partij eveneens opnieuw doet ter terechtzitting, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Met voormelde verschoningspoging waarbij zij verwijst naar één versie werpt de verzoekende partij geen ander licht op de vaststelling dat *“het gaat om een verschil van 2 jaar daar waar verzoeker wel specifiek kon duiden dat het gebeuren plaats had op 5 of 6 oktober”*, de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) die luiden: *“Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u slechts aan dat u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gezegd had (CGVS, p. 23). Gelet op het feit dat u in het begin van het interview op het CGVS aangaf dat het vorige interview goed verlopen was (CGVS, p. 3) en dat u slechts spontaan één wijziging aanbracht met betrekking tot uw leeftijd bij uw verhuis, maar verder geen concrete wijzigingen aanbracht (CGVS, p. 3), kan nochtans van u verwacht worden dat uw overige verklaringen eensluidend zouden zijn. Dat u verklaarde dat u de vraag of uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, waarschijnlijk niet goed begrepen had (CGVS, p. 23), houdt gelet op de wijziging die u wel deed, allermist steek.”* en de vaststelling vermeldt in voornoemde beschikking dat *“verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem werd voorgelezen in het Albanees en dat zijn verklaring werd ondertekend. Hiermee heeft verzoeker bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.”* De Raad benadrukt tevens opnieuw dat hoe dan ook de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Met haar summiere verschoningspoging ter terechtzitting slaagt de verzoekende partij er niet in de pertinente en concrete vaststellingen te weerleggen waaruit de commissaris-generaal op goede gronden besluit dat nauwelijks nog geloof gehecht kan worden aan haar bewering dat zij reeds jarenlang in onmin leeft met haar broer en hij haar meermaals heeft aangevallen én aan haar vrees om bij een terugkeer naar Albanië gedood te worden door haar broer E. Zoals blijkt uit voormelde beschikking, gaat de verzoekende partij niet of nauwelijks concreet in op, minstens ontkracht noch weerlegt zij op generlei wijze de verschillende concrete

vaststellingen in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal also doen besluiten. De verzoekende partij voert ter terechtzitting geen valabele argumenten aan die hier een ander licht op werpen.

4.2. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt verder dat, wat er ook van zij, de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar broer, haar vader of anderen die haar in het verleden problemen bezorgd zouden hebben – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië of bij eventuele andere problemen – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn.

Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar haar verklaringen. De verzoekende partij komt ter terechtzitting echter niet verder dan het poneren dat zij geen bescherming geniet en zal genieten van haar nationale autoriteiten en dat er veel corruptie is, waaraan zij toevoegt dat dat zij dit duidelijk heeft uitgelegd tijdens haar gehoor. Tevens stelt zij dat zij het niet eens is met de interpretatie van het Commissariaat-generaal dat de door haar gegeven informatie “te algemeen” was want deze informatie geeft een duidelijk beeld van de situatie in haar land en is van toepassing op haar geval, aldus de verzoekende partij. De Raad herneemt en benadrukt in het licht van dit betoog van de verzoekende partij dan ook volgende gronden van voormelde beschikking:

“Verzoeker gaat in wezen niet in op voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing waarin rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden en wordt verwezen naar verzoekers verklaringen, minstens werpt hij hier geen ander licht op. Verzoeker stelt slechts: “Verzoeker heeft ook tegen zijn broer klacht ingediend, maar de Albanese autoriteiten zijn niet in staat om verzoeker in bescherming te nemen”. Hiermee slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op voormelde gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing, minstens weerlegt hij deze niet. Verder uit hij algemene kritieken en beschouwingen, en hij neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch hij kan zich niet beperken tot het voeren van een algemeen betoog onder meer betreffende de aanwezigheid van corruptie in Albanië. De Raad wijst er hierbij tevens op dat het citeren uit of de loutere verwijzing naar algemene informatie, rapporten en artikelen evenmin volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, eveneens gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij in wezen slechts een algemeen betoog voert waarin zij reeds aangehaalde elementen en verzuchtingen herhaalt waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissing reeds werd geantwoord. De verzoekende partij geeft aan het niet eens te zijn, doch zij gaat niet *in concreto* in op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Dit is evenmin het geval waar het besluit van haar betoog ter terechtzitting luidt dat zij niets toe te voegen heeft, geen nieuwe bewijzen heeft en volhardt. Zij voegt hierdoor geen dienstige opmerkingen toe aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden. Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS